

Tatár Sándor

TÖBB MINT EGY ÉVE,

több mint egy éve köszönted meg s
 hagytad abba,
 mint ki utált-unt terhét leteszi,
 több mint egy éve kellett jobban föld nyugalma,
 mint fiad tanácstalan (és hitetlen) becézései.

Tél van megint és benne megvan minden;
 véglegesnek tűnnek az utcák és a fák,
 és ugyanúgy van a lépteknek céljuk
 (vagy ugyanúgy nincs) Egykedvű világ

A halál is talán csak poros díszlet
 – majd újranyomtatják a színlapot,
 ha elmegy egy-egy, akinek nem ízlett
 a lét, mit sorsa tennie adott.

Fogy ez, fogy az. Fogy teafű, papírzsebkendő.
 Több mint egy éve... Ott kunn fagyott rögök.
 Ott lennél te is, ahol a Teremtő
 (ha van), a vastag téli hófelhők mögött?

Egy évnél több. Más lett pár százezernyi sejtem.
 És te sem őrizhetted, ami volt közös;
 leszel-e oly természetes, miként a föld a kertben?
 S hogy szemem már nem, csak az ég alja vörös?

Az nem lehet! De mégis – *hogyan másképp??*
 Nincs. – kurta szó s még nem is nyelvtörő,
 az idő megteszi, amit, s bár, persze fáj még,
 a két sebszáj (akár a földé) csak-csak összenő.

Több mint egy éve köszönted meg s hagytad abba.
 Persze, a rák. Ok és ürügy mindig akad.
 S bár préselném időnket s béklyóznám szavakba,
 ő győz, ki *nincs*. A pillanat.